

Samsundsclasser. Det var da ganske naturligt, at de nye Ankomne spurgte om, hvilke Forpligtelser der kunde komme til at paahvile dem, og at, naar de ogsaa fandt den, at de kunde blive Officeersoppasfere, det ikke tiltalte dem. Det var altsaa den almindelige Betragtning, der laa bagved og bevægede til Modstand mod en saadan Anvendelse. Biskop havde Ingen tænkt paa at indsætte den omtalte Bestemmelse i Loven, hvis Forholdene vare blevne som tidligere med Hensyn til dem, paa hvem Værnepligten hvilede. Hvilke vare da nu de Grunde, man dengang ansøgte for at optage denne Bestemmelse? Først sagde man — jeg nævner disse Grunde uden Hensyn til deres Vægt, som de falde mig ind —: det er jo temmelig almindeligt, at flere af vore Officerer bruge at isøre deres Oppasfere et Livree, deres private Livree; det er anstødeligt, at en Mand der kommer ind i Hæren for at opfylde sin Værnepligt, skal blive nødt til at isøre sig en saadan Tjenerdragt. Dette Argument har nu ikke det allermindste Mere at sige, idet de Herrer jo ville vide, at der ifølge Hærløven ikke findes Officeersoppasfere i Fredstid. De Herrer kunne mulig have seet en Soldat gjøre Tjeneste som Oppasfer hos en eller anden Officeer, men, hvis det er Tilfældet, er det enten hans Hestepasfer eller en anden Soldat, som for Betaling og frivillig udfører denne Tjeneste. Ifølge Hærløven findes der ikke længere Officeersoppasfere i Fredstid, altsaa kan der heller ikke være Tale om, at de skulle isøre sig Livree. Den næste Grund, og det var egentlig den, som dengang slog Hovedet paa Sømmet, den blev fremsat af et Medlem af den grundlovgivende Forsamling, som ogsaa har været Medlem af dette Thing, Oliepøller Schytte, idet han sagde: Er det ikke forfærdeligt, at man skal høre Sligt: „Oppasfer, hent en Spand Vand til min Kone!“ Det vil med andre Ord sige, at Oppasferen ofte ikke alene tjente Officeren, men ogsaa hans Familie; men ogsaa denne Ubehagelighed falder bort, da der jo ikke længere er Tale om at tjene

som Oppasfer i Fredstid. Endelig sagde man, at der kunde være en eller anden ung, laad Officeer, som det kunde tilfredsstille at tage en Mand, som slet ikke var stiftet til Tjener, til Oppasfer — f. Ex. en Student eller en rig ung Mand —, og lade ham varte sig op. For det Første er det allerede temmelig ufsandsynligt, at det vil kunne skee i Fredstid, forbi vedkommende Officeer ikke selv udtager sin Oppasfer, men denne gives ham af en eller anden Myndighed, og altsaa maatte to Officerer være enige om at chicanere den Værnepligtige; men i Krigstid vil det umuligt kunne skee, og, som sagt, det er kun i Krigstid, at der findes Officeersoppasfere og ellers ikke. Nu troer jeg, — og i saa Henseende vil jeg paaberaabe mig det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rjær), der ellers er en saa ivrig Modstander af mig —, at man vil indrømme, at det er af allerstørste Bigtighed for Officeren i Krigstid at staae paa en god Fod med sin Oppasfer, og at det ikke engang kan tænkes, at en Officeer vilde tage en Mand til Oppasfer, til hvem han ikke staaer i godt Forhold, forbi det er saa overordentligt nødvendigt for ham at faae, om jeg saa maa sige, en Ven i sin Oppasfer. Ingen kan staae eller fortrædige ham mere end Oppasferen, og det er altsaa utænkeligt, at han skulde tage En, som ikke havde lyst til at være det. Det ligger i Sagens Natur, at de Herrer tænke: naar det ikke gjør Noget, naar man altid kan faae gode Oppasfere i Mængde — og det kan man altid, thi skjøndt vi hertilands ere saa overordentlig tappre, træffer det sig dog saaledes, at der altid er Folk nok, som have lyst til at passe paa en Kuffert, der er i god Behold bagved —, naar man kan faae saa mange Oppasfere, som man vil, hvorfor kan det saa staae, at denne uskyldige Bestemmelse staaer i Loven? Jeg skal sige, hvorfor det kan staae. Man skal ikke komme med Undtagelser, hvor de ere overflødige, men dernæst skal man ikke komme med dem, hvor det let vilde fremkalde andre Undtagelser; thi der er mangfoldige